

Ki Kangas, J.

Saksi

Aivan Uutta Laulua.

Ensimmäinen

Pettäjän katamus.

Toinen

Kummallinen waimo.

Painoon toimitti

J. R.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereen

kaupunginkirjasto

3590 ASDU

100: -

Sinta 15 penniä.

Ei. Hubtin

Tampereella, 1896.

G. E. Sanson & Kumpp. kirjapainossa 1897.

Pettäjän katumus.

Oma nuotti.

1 w. Aina minun filmäni itkusta täyttyy,
Nuoruuden aikain kun muistooni kääntyy;
Murhe mun mielessän katkera on
Waiwa sydämessä on werraton.

2 w. Katumus nyt mieltäni polttaa ja kalvaa,
Eikä mun tuskaani yksikään arvaa,
Tuntoni ääni mua soimaapi nyt
Kun minä huonosti olen elänyt.

3 w. Siitä minun tuntoni tuskaan on tullut,
Kun minä oon ennen pettäjä ollut,
Di ken poistais waiwani pois,
Ken minun rintaani rauhan tois.

4 w. Pois se on rauha ja pois se on mennyt,
Kalwawa murhe on sydämmeeni jäänyt,
Se minun kohta jo hautahan wie,
Waan miten onneni sielläkin lie.

5 w. Voi jospa saisin takaisin ne päivät,
Kun minun nuoruuden aikoini jäivät,
Wielä minä löytäisin kultaifeni
Sän mulle tuottaisi onnenikin.

6 w. Lapsuuden aikoina ensin hänen tunsin,
Leikkisä lystisä sielumme ensin
Pitthyivät toisiinsa tietämättä,
Ja ystävä kaipaili ystäväitä.

7 w. Ei ollut aikamme iloista koskaan,
Jos emme kohdata saaneet toistam;
Baan kuin toisemme kohtasimme,
Niin hartoin me toisia kaipasimme,

8 w. Hän oli nuori ja kaunihilta näytti,
Aina hän itsensä siwiästi käytti;
Sydämessä oli aina hellä sulo,
Ja silmissä lempeyden loisti palo.

9 w. Tuuri kuin onneni aurinko loitti
Niin syntiät pilvet nousun sen peitti,
Myrskyjen äänet raiivosivat,
Ja onneni toiveet taukosivat.

10 w. Ei ollut maailman rikkautta hällä;
Mielenä oli waan nöyrä ja hellä
Minä olin rikas mutta uskonut en,
Ihmisen arwoa rikkautehen.

11 w. Luontoni turmelus yhä aina yltäi,
Saastaiset tuumat mun sydämeeni sytthi,
Himoini orjaksi heittänsin wain
Ja wietellä wihdoin mä neitoni sain.

12 w. En minä sitte häntä tuntenut enään
Baikka hän itki ja rienä mun perään,
Hellästi vielä hän rukoilikin,
Etten mä pettäis ja hyljäisi niin.

13 w. Baan minun mieltäni muuttaa ei voinut,
Baikka hän kuinkakin ois waiteroinut;
Tuskia minä en tuntenut sen,
Äntänsä kuulta mä tahtonut en.

14 w. Wiimeisen kerran kun luotani lähti
Silmänsä loisti kun kirkas tähti,
Ryhneleet wierähti filmistään
Baan ei lausua voinut hän.

15 w. Runne hän raukka sitte kulkenut lience,
En minä tiedä waan Luoja sen tiennee;
Di jospa waiwansa kaikki jo ois,
Di jos hän autuuden taiwaasfa sais.

16 w. Baan jos Luojan anttaisi täällä,
Että mä kohdata saisin vielä
Häntä, oi ehkä hän unhottais pois
Ja wirheeni antteeksi antaa ne wois.

Kunnuallinen waimo.

Ruotti: „Sarjun mäen kallioilla“ j. n. e.

- 1 w. Kuulin erään kertomuksen
Itä-Sarjalasta,
Piekkö moista ennen kuultu,
Tuskin kuullaan vasta.
- 2 w. Mutta kuitenkin on totta
Mitä kirjoittelen,
Niinkuin olen kuulla saanut,
Niin nyt kertoelen.
- 3 w. Eräs perhe asui siellä
Bahtitumallansa,
Mies tyllä oli uskollinen
Tässä wirasfansa.
- 4 w. Päiväkaudet työtä teki
Kataosfallansa,
Namuin illoin astareita
Wielä kotonansa.
- 5 w. Miehen kului arkipäivät
Näissä astareissa,
Mutta ei hän pyhänäkään
Jouten saanut seista.

- 6 w. Tanssikennut huwittivat
Nuoren waimon mieltä,
Pyhäsiellä hänen täytyi
Tanssiin päästä fieltä.
- 7 w. Baan ei ollut herwosta
Ja pitkä oli matka,
Ja käwellä ei wiitsinyt
Tuo ratawahdin akka.
- 8 w. Miehen täytyi kyytiin tulla
Häntä kalkan kanssa,
Miehen otta hikoili,
Kun weti armastansa.
- 9 w. Mies taas nähtiin tulkemassa
Tiellä kalkan kanssa,
Tanssista meni hakemaan
Kotia waimoansa.
- 10 w. Sitte sai hän maata mennä
Wuoteellensa yöksi,
Wettä, puita, kantamaan
Taas kohta aamutyöksi.
- 11 w. Näin nyt passata sen
Miehen täytyi waimoansa,
Wielä hoitaa waatettaa,
Kuin omaa ruumistansa.

12 w. Älkää pahaa tykätkö nyt
Suomen naiset tästä,
Vaikka laulun kirjoitinkin,
Siitä emännästä.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto